

de Lokaltiteter, der ere nævnte i Paragraffen. I denne Henseende har Flertallet ment, at Ordene: „i Gærder eller tæt ved Jorden“ bør udgaa, saa at det uden for de i Paragraffen nævnte Lokaltiteter skulde være aldeles forbudt at opstille Fælder, Saksø eller andre Wildtsnarer. Mindretallet har ment ikke at kunne gaa ind herpaa, idet man derved vilde blive afstaaren fra at udrydde Rovdyr, som gøre Skade paa Wildtet. Mindretallet har derfor foreslaaet en Ændring, hvorefter det skal være tilladt hvor som helst at sætte Saksø og Fangebure for Rovfugle og at opstille Saksø og Fælder for Rovdyr. Hvis man ikke maa sætte Saksø tæt ved Jorden, vil Tilladelsen ikke nytte stort undtagen med Hensyn til Rovfugle; med Hensyn til Rovdyr nytter den ikke, de ville ikke kunne fanges, naar Saksøene eller Burene skulle sættes paa Bæle af mindst 3 Alens Højde over Jorden. Det er jo en Smødelommenhed af Flertallet, at det har villet gaa ind paa Bestemmelsen om at sætte Saksø og Fangebure for Rovfugle, naar de sættes paa saadanne Bæle, men vi have troet, at det ikke er fuldt tilstrækkeligt for det Djemed, som ligger til Grund for Bestemmelsen.

Dernæst kommer jeg til Spørgsmaalet om Anvendelsen af Gift. Efter Lovforslaget skal det være forbudt at sætte Gift uden for Gaard, Gaardsplads og de andre i Paragraffen nævnte Lokaltiteter, medens man efter den nu gældende Lov er berettiget til at sætte Gift ogsaa uden for disse Steder. Lovforslaget gør altsaa en Indskrænkning i det, der nu er gældende Ret. Jeg for mit personlige Vedkommende kan ikke ret godt tiltræde, at der i det hele taget benyttes Gift; men jeg skal villigt indrømme, at der kan være visse Skadebår, til hvis Udryddelse man ikke har andet Middel end Gift, og derfor skal jeg heller ikke have noget imod den Bestemmelse, som der staar i § 17.

Naar det endvidere hedder, at det kun er „tilladt i Skove at indrette Fangehuller og opstille Fælder for Mus, samt at sætte Gift for disse Dyr.“ har hele Udvalget ment, at det ikke er tilstrækkeligt. For det første er der ingen Grund til at indskrænke Reglen til Skove; thi Mus gøre jo ogsaa Skade, og det ikke saa ganske ringe Skade, uden for Skovene. Man ved jo, at f. Eks. paa Marker gøre de betydelig Skade; dernæst have vi ment, at det er ikke tilstrækkeligt at give Bestemmelsen alene for Mus, men at den ogsaa maa anvendes med Hensyn til Røtter; thi naar Giften anbringes paa en saadan Maade, at større Dyr ikke kunne komme til den, kan Udvalget ikke indse,

hvorfor man ikke lige saa godt maa sætte Gift for Røtter som for Mus og saa vel uden for som i Skovene. — Endelig har Udvalget været enigt om til denne Paragraf at stille et Ændringsforslag, som gaar ud paa, at Bruugen af Wildtsnarer og Doner er forbudt. Wildtsnarer ere vist efter alles Mening et høist forkasteligt Fangtredskab, og der er derfor næppe stor Uenighed om, at det er heldigt at forbyde dem, og hvad Forbudet mod Doner angaar, begrundes det derved, at de Jagle, der fanges deri, vistnok ikke ganske sjældent pines i længere Tid, inden de kunne blive dræbte, og dertil kommer ogsaa, at der i dem fanges mange andre Jagle, som egentlig efter Lovforslaget skulle være fredede, hvorfor Bruugen af Doner utvivlsomt netop vil stride mod Fredningsbestemmelserne. — Hvad § 18 angaar, erkender Udvalget, at det er en udmærket Bestemmelse mod Krybskytteri, at ingen maa købe eller sælge Wildt, om hvilket han har Grund til at formode eller endog saa ved, at det er erhvervet ved ulovlig Jagt. Der er efter Udvalgets Mening ingen Tvivl om, at denne Bestemmelse vil være et udmærket Middel til at hemme Krybskytteri; imidlertid have vi kun ønsket, at Reglen skulde gives en noget anden Form, saa at Forbudet ikke alene rammes dem, der drive Erhverv ved Køb og Salg af Wildt, men ogsaa dem, der sælge Wildt, og dem der for Betaling transportere eller opbevare det for Krybskytterne; de skulle alle være Straf undergivne; derom vil der formentlig næppe være stor Uenighed. — Til § 19 have vi stillet en Ændring, som tilføjer det samme som Lovforslagets Bestemmelse. Vi have kun ment, at det er mere tydeligt, naar det ligefrem forbydes „at fælde eller paa anden Maade udøve Jagt paa Brevduer,“ idet den, der skyder en Brevdue eller fanger den, da maa staa til Ansvar derfor og ikke kan paaberaabe sig, at han troede, at det ikke var en Brevdue; efter Lovforslagets Udtryk kunde han maaske som Undskyldning fælde sig ind under, at han var temmelig sikker paa, det var ikke en Brevdue. Hermed har jeg nævnt de Ændringsforslag, som ere foreslaaede til 2det Kapitel.

Raben: Naar jeg tager Ordet, er det nærmest for at begrunde min Afstemning over de Ændringsforslag, der ere stillede til § 17.

Blandt disse Ændringsforslag vil jeg først omtale det, der er stillet under Nr. 41. Det gaar ud paa, at Ordet „Skove“ skal udgaa, saa at der altsaa kan sættes Gift for Mus rundt omkring, baade i Mark og Eng og Skov, overalt hvor man ønsker det.